

„тия грижи, способна да ги изпълни, то тя ще избѣгне
„страшни сътресения за империята. Поради тия причини
„правителството на Нейно Величество прѣдлага на Силитѣ,
„щото конгресътъ да постанови Босна и Херцеговина да
„бждатъ окупирани и управлявани отъ Австро-Унгария“.

Князъ Бисмаркъ се присѣдинилъ веднага къмъ
това прѣдложение на английския министъръ. „Тази оку-
пация, прибавилъ той, се налага не само отъ интереситѣ
на Австро-Унгария, но и отъ интереситѣ на Европа; тази
окупация се налага като единъ общъ дългъ . . . Герма-
ния, която не е свързана съ никакви прями интереси въ
източния въпросъ е на мнѣние, че само една силна дър-
жава, разполагайки съ силна армия и необходимитѣ срѣд-
ства и съсѣдна на размирнитѣ провинции е въ състоя-
ние да въдвори реда и да осигури сждбата и бждешето
на тия народности“

Тази е тезата, която Бисмаркъ е поддържалъ въ
конгреса, по отношение на балканскитѣ народи. Споредъ
него, тя би могла да се приложи и за други области, за
други провинции, които не даватъ достатъчно гаранция
за „спокойствието на Европа“.

Характерното въ тази политическа доктрина на
Бисмарка е това, че тя бѣ завладала умоветѣ на бол-
шинството отъ дипломатитѣ. Напразно турскитѣ делегати
се мжчиха да отблъснатъ прѣдложенията отъ подобенъ
родъ; тѣ хлопали на „всичкитѣ врати“, най-много на ан-
глийскитѣ. При английскитѣ делегати тѣ разбрали колко
е плачевно тѣхното положение и колко скъпо Турция
отплаща за политиката на Високата Порта до капитула-
цията на Шипка.

„Ние се срѣцнахме съ Сализбури и Биконсфилда,
пише Кара-Теодори паша и ги молихме да употребятъ
всичкото си влияние да се отложатъ дебатитѣ за единъ
два дена до като се споразумѣемъ какво да правимъ.
Английскитѣ делегати ни слушаха разсѣяно; Биконсфилдъ
ни отговори, за да не каже вече нищо по този въпросъ,
че рѣшенията на турския министерски съвѣтъ сж рѣше-
ния на единъ много неразуменъ съвѣтъ. Колкото за Са-
лизбури, той вдигна рамѣнтѣ и ни каза: Азъ, азъ нѣма
да направя нищо; вие, вие можете всичко да направите,